

**ת"פ 38368/09 - מדינת ישראל - פמ"מ נגד אברהם איטאס (עוצר)
- נדון, פבל סימין (עוצר) - נדון, סולומון וורקנר (עוצר) - דוד דלן
דמתאו, אברהם וודמגן**

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
ת"פ 21-09-38368 מדינת ישראל נ' איטאס(עוצר)
ואח'

בפני:	כבוד השופט חגיג טרסי
בעניין:	המאשימה
	נגד
1.	הנאשמים
2.	אברהם איטאס (עוצר) - נדון
3.	פבל סימין (עוצר) - נדון
4.	סולומון וורקנר (עוצר) - ע"י עו"ד יצחקobiץ
5.	דוד דלן דמתאו (עוצר) ע"י עו"ד אליל כהן
	ע"י עו"ד ירון פורר

גזר דין - נאים 5-3

כתב האישום

כתב האישום הוגש במקור נגד 5 נאים. דין של הנאים 1 ו-2 כבר נגזר, וגזר הדין הנוכחי יתיחס לנאים 5-3 (להלן: "הנאשים", ובנפרד "נאשם 3", "נאשם 4" ו"נאשם 5").

הנאשים הורשו, על פי הודהתם, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן. **נאשם 3** הורשע בעבירה של **סיווע בנשיות נשך, אביזר נשך ותחמושת** - עבירה על סעיף 144 (ב) רישא וסיפא, ביחיד עם סעיף 31 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (" החוק"). **נאשם 4** הורשע בעבירות של **נשיות נשך, אביזר נשך ותחמושת** - עבירה על סעיף 144 (ב) רישא וסיפא ביחיד עם סעיף 29 (א) לחוק, **ירוי מנשך חם** - עבירה על סעיף 340 א' (ב) (1) + (ב) (2) לחוק, **החזקת סיכון** - עבירה על סעיף 186 לחוק. **נאשם 5** הורשע בעבירות **סיווע בנשיות נשך, אביזר נשך ותחמושת** - עבירה על סעיף 186 לחוק.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בין חמישת הנאים ובין מר אינדשא צ'אנה (להלן: "צ'אנה") קיימת הכרות מוקדמת. עובר או ביום 21.7.21 הגיעו לחזקת נאים 4 וצ'אנה שני אקדחים, האחד מסוג STAR והשני מסוג BUL, עמוד 1

מחסניות ותחמושת תואמת (להלן: "כלי הנשק"). עובר או ביום 31.7.21 קשרו הנאים 1 ו-2 יחד עם הנאים האחרים קשר לבצע ירי שלא כדין בנשק.

בתאריך 31.7.21 עובר לשעה 20:30 הגיעו הנאים יחד עם צ'אנה, באמצעות שלושה כלי רכב הנמצאים בחזקתם של נאים 1, 3 ו-5, לשבייל עפר הנמצא צפונית לשכונת אם המושבות בפתח תקווה, וזאת במטרה לבצע ירי באמצעות כלי הנשק. לאחר הגעתם למקום נשאו נאים 4 וצ'אנה את כלי הנשק וביצעו באמצעות ירי של לכל היותר 5 כדורים משני האקדחים יחד.

לאחר ביצוע הירי נסעו מהמקום נאים 1 ו-2 ברכבו של נאם 1. נאם 4 וצ'אנה הסליקו את כלי הנשק בסמוך למקום הירי, וזאת בסיום של נאים 3 ו-5, ואז יצאו מהמקום כשהם נסעים בשני כלי הרכב הנוספים. סמוך לאחר מכן נעקרו הנאים וצ'אנה על ידי המשטרה, כאשר בעת מעצרם החזיק נאם 4 בכיסו סכין מתקפלת המשמשת גם כאגוף ואילו נאם 5 החזיק שתי סכינים מתקפות.

במסגרת ההסדר שגובש בין הצדדים, לא גובשו הבנות עונשיות בגין לנאים 3 - 5. להשלמת התמונה י הציין כי על יסוד אותן עובדות ממש הורשו הנאים 1 ו-2 בעירה של קשר קשור לעוון, והסדר הטיעון בעניין כלל עירה משותפת לעונש מאסר החופף לתקופת מעצרם (חוודשיים), לצד מרכיבי עונשה משלימים. ביום 30.11.21 אישרתי את הסדר הטיעון והטלתי על הנאים 1 ו-2 את העונש המוסכם. נותרה אפוא מלאכת גזירות הדין בעניין של יתר הנאים.

טייעוני הצדדים

ב"כ המאשימה הדגיש בטיעונו את החומרה הרבה שבמעשי הנאים ואת פגיעתם בערכים חברתיים חשובים, ובראשם ההגנה על שלומו וביטחונו של הציבור. עוד הדגיש את הסיכון הבהיר בעירות נשק, ציין את החשובות שבעונשה מרתקעה והזכיר כי עבירות מעין אלו הוכרו כמכת מדינה, תוך שהוא מפנה להוראת השעה הקובעת עונשי מינימום בעירות נשק ולධרי ההסבר שצורך לה. לטענתו, הפגיעה בערכים המוגנים במקורה זה היא ברף גבוהה, בעיקר בכל הנוגע לעניינו של הנאם 4, אשר הוא הרוח החיה מאחורי העבירה. מדובר במספר נאים שחברו יחד לבצע את העירות, כאשר הם נושאים שני אקדחים טעונים, מוכנים לפעולה, ותחמושת נוספת. נאם 4 אף ביצע ירי בסמוך לשכונת מגוריים. הנאים 3 ו-5 סייעו לנאם 4 בעצם הסליקת הנשקים וההתנדחות למקום וממנו לאחר ביצוע הירי. באשר למידיניות העונשה הפנה לאסופה פסיקה, ועתר למתחם עונש הולם, בעניינו של נאם 4, הנע בין 30 ל-60 חודשים מאסר. באשר לנאים 3 ו-5 עתר למתחם עונש הולם הנע בין 12 ל-36 חודשים מאסר בפועל.

באשר לניסיבות שאין קשריות לביצוע העבירה ציין כי לחובת הנאם 3 ארבע הרשותות קודמות, בגין עבירות אלימות והחזקת סכין, והוא נידון למאסרים בפועל לרבות מאסר של 18 חודשים. לנאם 4 גם ארבע הרשותות קודמות, בגין עבירות אלימות והחזקת סכין, כאשר מאסרו האחרון לפחות 15 חודשים הושת בשנת 2016. לגבי נאם 5, מדובר במאי שלחובתו הרשעה אחת משנת 2016 בעבירות חמורות, בגין נידון ל-24 חודשים מאסר. מנגד, מדובר בנאים אשר

הODO, נטו אחירות על מעשיהם וחסכו זמן צבורי יקר. לפיכך עתר ב"כ המאשימה למקם את עונשם של כל הנאים באמצע מתחמי הענישה, לצד מאסר על תנאי וקנס. עוד ביקש להורות על חילוט רכבו של נאשם 3 אשר שימש לביצוע העבירה. בנוסף טען ב"כ המאשימה כי יש להפעיל בענינו של נאשם 3 מאסר מותנה בן 12 חודשים בגין עבירות אלימות, וזאת על בסיס הטענה כי עבירות נשק ה็น בגדר עבירות אלימות, בשל הסיכון הכרוך בהם לח"י אדם. בהקשר זה הפנה לרע"פ 4065/18 איאסו נ' מ"י (30.8.18) (להלן: "ענין איאסו").

ב"כ הנאשם 4 הדגיש בפתח דבריו כי אין מחלוקת בנוגע לחומרה הטמונה בעבירות הנשך, אך יש לזכור כי בענינו מדבר למי שירו בשיטה פתוח באוויר ולא כלפי אזרחים. עוד ציין כי כתב האישום תוקן במסגרת ההסדר בין הצדדים לאור קשיים ראויים לא מבוטלים. באשר לנسبות ביצוע העבירה הזכיר כי על פי עובדות כתב האישום הנשכים הגיעו לידים של נאשם 4 וכיינה ביום האירוע ובאותו יום נקשר הקשר לביצוע הירי. עוד ציין כי היר לא בוצע בתוך אזור מגורים אלא בשטח סמוך הרחוק משכונות המגורים מרחק קילומטרים. בסך הכל נרו, שני האקדחים יחד, 5 כדורים והאקדחים הושארו במקום.

באשר לנسبות שאין קשריות לביצוע העבירה, ציין הסגנור המלומד, עו"ד אליעזר כהן, כי הנאשם הודה בחלקו במסגרת הסדר הטיעון, על אף הקשיים ראויים, באופן המעיד על קבלת אחריות וחרטה כנה על מעשיו. עוד ציין כי הנאשם בן למשפחה דלת אמידים, אשר עלתה מאיופיה. הנאשם הוא הבכור, כאשר אחיו הצעיר הוא קצין בחטיבת גולני. מדבר במשפחה חיובית ונורמטיבית. הנאשם מבקש להשתלב בטיפול, להשתקם ולהזoor לחיק משפחתו. הסגנור ציין כי אין בעבIRO הרשות קודמות בעבירות נשק. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה, ובמיוחד לת"פ (מחוזי ח' 19-04-1641 מ"י ב' זידאן 06.10.19), וביקש לאמץ לענינו את הענישה אשר הושתה בנסיבות זה על נאשם אשר ביצע ירי באזרח מגורים באמצעות תות מקלע. באותו מקרה נקבע מתוך עונש הולם הנע בין 15 ל-36 חודשים והואלו 18 חודשים מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם 5, עוזי רון פורר, טען כי מתחם הענישה והעונש להם עותרת המאשימה אינם משקפים את נסיבות המעשה ואף לא את מדיניות הענישה הנהוגה, ואינם מגלים את הצורך להתחשב בהודאות המהירה של הנאים ובנטילת האחריות. גם אם יש להחמיר עם מבצעי עבירות נשק, הרי שתאת העונש יש להתאים לנسبות המקרא הספרטני. באשר לנسبות ביצוע העבירה הפנה לעובדה כי הנאשם 5 מושם בסיווע לנשיאות נשק, ללא מרכיב של קשירת הקשר ומוביל שיווק לו סיוע לביצוע הירי. בקביעת המתחם יש לבחון את מהות הסיווע ומידתו, ובענינו מדובר בסיווע ברף הנמוך, שכן כתב האישום אינו מיחס לנאים 3 ו-5 מעשה אקטיבי, אלא מדובר בסיווע פאסיבי הנובע מעצם נוכחותם במקום. עוד ציין כי יש להתחשב בעובדה שמדובר במקרה מסוג אקדמי, וכי המעשים לא נועדו לאיים על אדם או להפיחו, אלא לשם הירוי בלבד, בשיטה פתוח, מוביל שנגרם כל נזק. הסגנור המלומד התייחס גם לעבירה של החזקת הסכינים, ציין שהסכינים לא היו על גופו אלא נתפסו ברכבו.

באשר לנسبות שאין קשריות לביצוע העבירה, ציין כי נאשם 5 הוא הנאשם הצעיר ביותר מבין הנאים, כבן 21 בלבד, ויש להתחשב בגילו הצעיר. הנאשם הודה עוד בשלי המעצר, ובכך נטל אחריות על מעשיו וחסר בזמן צבורי, זאת על אף שמדובר בתיק עם קשיים ראויים. ב"כ הנאשם הפנה לעבIRO הפלילי של הנאים והדגיש כי מדובר במיעבר עבירות בעת שהיא עדין קטן ונשפט בבית המשפט לנوعר על מעשים שביצע בגלאי 13 ו-15.

באשר לטענת ב"כ המאשימה בעניין הפעלת המאסר על תנאי טען ב"כ הנאשם 5 כי אין לקבל את טענת המאשימה, לאור העובדה כי כדרך כל כתבים בתו המשפט האם תנאי חל גם על עבירת הסיווע והניסיון ובמקרה זה לא נכתב כך. בנוסף, ציין כי בעניין איאסו לא ניתנה קביעה גורפת בדבר היהות הנشك כולן בגין עבירות אלימות, אלא קביעה ספציפית, בהתאם לנסיבות המקירה שם, אשר שונות מעניינו.

ב"כ הנאשם 3, עו"ד יצחקובי, שטען אחרון, ציין כי מדובר בנאשם צער, בן 27, אשר מתגורר בבית הוריו, יחד עם אחיו הקטנים, וכי נטל גידולם ופרנסתם מוטל על כתפיו. גם הוא התייחס לקשה הראויות ולתיקון המשמעותי בכתב האישום. באשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, ציין כי על פי כתב האישום חלקו של הנאשם 3 מסתכם בסיווע לאחר מעשה הירוי ובעצם נוכחותו במקום. עוד ציין כי מדובר באירוע נקודתי וקצר אשר כלל ירי לאויר בשטח פתוח, כאשר מעשים אלה כלל אינם נוגעים לנאשם הנ"ל. באשר לבקשת ב"כ המאשימה לחלה את רכבו של הנאשם טען כי כפי שהרכבו של הנאשם 1 הוחזר לו, על אף שבכתב האישום ביקשו תחיליה לחלה את רכבו, גם בעניינו יש להחזיר את הרכב לנאשם, כאשר מדובר במקרה קרטן מאד במעשה והנشك כלל לא היה ברכבו, זאת בנוסף לנסיבותו האישיות של הנאשם המצדיקות את החזרת הרכב אליו. בעוד כך הדגיש את מצבו הכלכלי הקשה וטען שהוא ובני משפחתו והוקים לרכב. באשר לסוגיות הפעלת המאסר על תנאי, טען כי אין לקבל את טענת המאשימה והגיש פסיקה. לבסוף, לאור נסיבות המקירה וחילקו של הנאשם טען כי יש להטיל עליו עונשה של 9-8 חודשים מאסר בפועל בגין ימי מעצרו.

לבסוף, שמעתי גם את דבריו הנאשימים עצמם, אשר הביעו צער וחרטה על מעשיהם.

דין והכרעה

בליבת החומרה של כתב האישום הנוכחי עומדים מעשי של הנאשם 4, אשר היו קרוכים בנשיאות נשחק, במקרים זה שני אקדמיים, מחסניות ותחמושת תואמת, בצוותא עם אדם נוסף, וביצוע ירי באמצעות באזור מגורים ובאופן שיש בו כדי לסכן חי אדם. על הסיכון הכרוך במעשיים מעין אלה, על החומרה הטמונה בהם, על העריכים החברתיים שנפגעים בגיןם ועל מדיניות הענישה המחייבת, עמד בית המשפט העליון לא פעם, לרובות בעת האחونة ממש. יפים בהקשר זה למשל דברי בית המשפט העליון בע"פ 3169/21 מ"י נ' אגבאריה (21.6.21) (להלן: "ענין אגבאריה"):

"בשורה ארוכה של פסקי דין עמד בית משפט זה על החומרה הרבה הגלומה בעבירות הנشك.

ביסוד עבירות אלו עומדת פגיעה בחיי האדם ובשלמות גופו, כמו גם בביטחון הציבור ובסדר

הציבורי בכללו (ע"פ 5522/20 חלייחל נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (24.2.2021) (להלן:

ענין חלייחל); ע"פ 4406/19 סובח נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (5.11.2019) (להלן: ענין

סובח)). עבירות אלו חמורות במיוחד, בין היתר משומש שהן USEFULNESS FOR THE PURPOSE OF EXECUTION

UBEIRAH NOSOFOT, למשל על רקע עבירותינו או על רקע של פעילות טרור (ענין חלייחל, פסקה

7; ענין גרייפאת, פסקה 6; ענין סובח, פסק דין של השופט מ' מוז; ע"פ 135/17 מדינת

ישראל נ' בסל, פסקה 10 (8.3.2017)). מגמת הענישה בגין עבירות הנشك החמורה עם

השנתיים, עת הפכו העבירות לנפוצות יותר, ובין היתר ניתן משקל משמעותי לשיקולי הרתעה

בעת גזירת העונש עלייהן (ע"פ 5807/20 שביב נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (30.12.2020);

ע"פ 1944/20 מדינת ישראל נ' אמאра, פסקה 10 (2.9.2020); ע"פ 6469/19 אבו דקה

נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (27.11.2019) (להלן: עניין ابو דקה); עניין סובח, פסקה 17).

מעבירה של ירי בנשך חם בסביבת מגורים, כבמקרה דנן, נשקפת חומרה יתרה. היא עלולה לגרום לנזק כבד לחיים, לגוף ולרכוש לעוברי אורח ולישבים בבתיהם. لكن מתחייבות עניינה חמירה במבנה (ע"פ 32/14 עמאש נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (17.9.2015) (להלן: עניין עמאש)). בשנת 2018 החמיר החוק את העונש המרבי על ירי מנשך חם במקום מגורים משנה מס' 5-5 שנות מאסר (חוק העונשין (תיקון מס' 134), התשע"ח-2018, ס"ח 887).

יפים לעניינו הדברים האמורים בדברי ההסבר להצעת התקון לחוק:
"עונש זה [שנת מאסר אחת - ע' פ'] אינו ניתן ביטוי הולם לחומרה הכלומה במעשה ירי שלא כדין ולסיכון הכלום במעשה כאמור לפגיעה בערך המוגן שבבסיסו העבירה - הגנה על חי אדם. סיכון כאמור קיים גם אם לא היה סיכון קונקרטי לחי אדם שהועשה היה מודע לו."

קל וחומר שסיכון כאמור גלום בנסיבות שבו הירי מנשך חם סיכון בפועל חי אדם, למשל במקרה שבו יריות נורו לעבר ביתו של אדם במטרה להפחידו, בנסיבות שבהן לא ניתן ליוורה ניסיון לגרימת פציעה או חבלה חמורה לאדם" (דברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 132) (ירוי מנשך חם), התשע"ח-2018, ה"ח הממשלה 914, 914).

בהתאם לכך, נוקט בית משפט זה מדיניות עניישה הכלולת עונשי מאסר ממושכים בפועל בגין עבירות ירי בנשך במקום מגורים כבעניינו".

אמורתו אלה של בית המשפט העליון נותרות ביטוי להנחה העקבית העולה מפסקתו לאורך העשור האחרון, להחמיר בענישה בעבירות נשך ולהעלות באופן הדרמטי את רף העונשה המוצב לצידן. הנחיה זו עומדת בתוקף גם ביוםינו אלו, כפי שנקבע אך לאחרונה במסגרת ע"פ 21/6068 מ"י נ' פקיה (19.12.21) (להלן: "עניין פקיה"):

"... בית משפט זה הדגיש בפסקתו פעמיים אחר פעם, כי עבירות הנשך הפכו לחזון נפרץ, המביא לעיתים מזומנים לפגיעה בחיי חפים מפשע. בהתאם לכך, בית משפט זה שב וקבע כי החמרות העונישה בגין עבירות אלו היא אינטראס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי להרמתה הציבור מפני ביצוען (ראו מינוי רבים: ע"פ 4406/19 מ"י נ' סובח, פסקאות 16-17 לחווות דעתך 5.11.2019); רע"פ 7344/18 מג'יד נ' מ"י, פסקה 10 (21.10.2018))."

עוד ראוי להזכיר, כפי שציין התובע המלומד, כי אף לפני שבועות אחדים חוקקה הכנסת ישראל הוראת שעה המורה על עונשי מינימום בעבירות נשך, לרבות בעבירות החזקה והונשאה. הוראת השעה אינה חלה ישירות על עניינים של הנאים, אך היא משקפת באופן מובהק את החובה המוטלת בימים אלה על בתי המשפט להחמיר בדינם של עבריינו הנשך.

מתחמי הענישה

ambilי לגורע מתוקפן של הנחיות אלה, הרי את מתחם העונש ההולם יש להתאים לנسبות הספציפיות הקשורות לביצוע העבירות. בשים לב לעקרון יסוד זה של הענישה, הרי מן הדין לצין, מבלי להקל ראש, כי **מידת הפגיעה בערכיהם המוגנים** מציה במקרה זה, **במדד החומרה הנמוך** של עבירות הנשיאה והירוי באזר מגורים. מדובר אמןם בנשיאה במצוותם של שני אקדחים טעונים במחסנית ובכדרים, כך שפטנציאל הנזק שהוא כרוך בנשיאותם לא היה מבוטל. כמו כן, מדובר בתארכנות מתוכנת של 6 מעורבים שונים, שהגיעו לזרת העבירה בשלושה כל' רכב שונים, במטרה משותפת לבצע את אותו ירי. עם זאת, ככל שמדובר במעשה הירוי עצם, הרי שאלה לא נעשה על מנת לפגוע באדם כלשהו, לאיים עלייו או להפיחו. תכלית התארכנות כולה הייתה לצורך עצם ביצוע הירוי, ללא מטרות עבריניות נלוות. מקום ביצוע הירוי לא היה בטבורה של עיר, אלא בשביל עפר, הממוקם צפונית לשכונות מגורים, ועל פי כתוב האישום לא ניתן ליחס לנאים 4 ולצ'אנה ירי של יותר מחמשה כדורים, משנה האקדחים גם יחד. התוצאה היא כי גם אם ראוי לתת משקל ממשי לכך שמדובר בירי "באזר מגורים", במובן הרחב של ביטוי זה, וגם אם מוסכם כי היה בירוי "כדי לסכן חי אדם", ומכאן ההודאה וההרשעה בעבירות על סעיף 340א'(ב)(1) ו-(2), להבדיל מסעיף 340א'(א), לחוק, הרי שרמת הסיכון הייתה מצומצמת באופן יחסית למקרים אחרים.

באשר **למדיניות הענישה הנוגנת** הגיעו הצדדים פסיקה מרובה, אשר לא יכולה נוגעת ישירות לענייננו, ועל כן יפורטו רק אותם מקרים שבכוחם לסייע, בשינויים המתחייבים, בגיבוש מתחם העונש ההולם למשעים. כמו כן, לא מצאת טעם להסתמך על פסיקה ישנה, בטרם הליך החומרה עליו הורה בית המשפט העליון, אשר אינה משקפת עוד את הענישה הנוגנת, או על ענישה המבוססת על הסדרי טיעון, אשר אינם מעידים בהכרח על גבולות המתחם ונוטנים ביטוי לשיקולים חיצוניים מגוניים.

אם אתייחס תחילה לפסקי הדין שהוגשו מטעם המאשימה, הרי שיש להציג כי חלקם מתיחסים לאיורים חמורים יותר מהמקרה שלפני, לרבות מקרים בהם בוצע הירוי מתוך כוונה לפגוע באדם כלשהו או להטיל עליוaima. כך למשל, בע"פ 5780/21 **шибלי נ' מי'** (14.12.21), דוברimenti שנגה ברוך, ביחיד עם אחרים, כשהוא מצוי בנסך, ונוסף אחר ברכב ירה מספר רב של כדורים לעבר מכוניתו של המתלוון. במהלך ניסיון ההימלטות מהמקום נגח המערער באמצעות הרכב ברכב משטרה ובהמשך אף חבל בשוטר במהלך מעצרו. בית המשפט המחויז קבע **מתחם עונש הולם הנע בין 3 ל-6 שנים מאסר בפועל**, והטיל על המערער, אדם בעל עבר פלילי מכבד, לרובות בעבירות נשך **5 שנים מאסר**. הערעור לבית המשפט העליון נדחה.

בפסק הדין **בעניין פקיה**, שכבר הזכיר לעיל, הורשע המשיב, על פי הודהתו, בעבירות של נשיאת נשך וירי במקום מגוריים. המשיב הגיע על קטעו בסמוך לailם איורים, בו התקיימה חתונה באותה עת, כשהוא חמוץ בנסך, ולאחר מכן שידיבר עם שניים אחרים אשר גם הם היו חמושים בנסכים, הוציא את נשך וירה באוויה. בית המשפט המחויז נקבע **מתחם ענישה הנע בין 14 ל-36 חודשים מאסר** והוא עונש של 14 חודשים מאסר. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והחמיר את עונשו של המשיב ל-**25 חודשים מאסר בפועל**, וזאת מבלי למצות עמו את הדין. בטור כך הבהיר בית המשפט העליון כי במקרים מעין אלה יש להעדי' את האינטרס הציבורי ואת שיקולי ההרתעה, על פני נסיבות אישיות, וגם המלצה חיובית של שירות המבחן אינה מוביל למסקנה אחרת.

בע"פ 20/1509מ"י נ' נבاري(20.7.2020), הורשע המשיב, על פי הודהתו, בעבירות של נשאה והובלה של נשך ורי באזרע מגורים. המשיב נהג, בשעת לילה, ברכב בעיר לוד, כשברשותו תת מקלע מאולתר מסוג קרלו, כשהוא דורך ובו מחסנית טעונה ב כדורים. מסיבה בלתי ידועה, המשיב ירה שני כדורים באזרע מגורים ועצב את המקום ברכבו. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה שנע בין 20 ל-50 חודשים מאסר והטיל עונש של 27 חודשים מאסר.** בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והעמיד את עונשו של המשיב על **36 חודשים מאסר בפועל.** גם הפעם הודגשו בפסק הדין שיקולי ההרתקה, והובהר כי העונש שהוטל אינו ממצה את הדין עם הנאשם.

בע"פ 5522/20 **חוליהל נ' מ"י**(24.02.2021) , דובר בשלושה שנסעו ברכב בתוך כפר, כאשר המערער נושא עמו כל' נשך. השלושה הגיעו לשבייל עפר שבפאתי הכפר, שם, סמוך לבתי מגורים, נורו שני כדורים מהרכב, באמצעות כל' הנשך. בהמשך, הגיעו לחניון בסמוך למסגד ושם ביצעו מי מנוסעי הרכב ירי אוטומטי באוויר, ולאחר זמן מה בוצע ירי נוסף. בסך הכל, נורו כ-20 כדורים באזרע המסגד. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הנע בין 24 ל-48 חודשים מאסר והטיל על הנאשם, בעל עבר פלילי בגין החזקת נשך, 36 חודשים מאסר בפועל,** לצד הפעלת מאסר מותנה. ערעורו על חומרת העונש - נדחה. יעיר, בהשווואה לעניינו, כי המערער שם לא הורשע בעבירות הירוי, אך סוג הנשך, היקף הירוי ונسبותיו, היו חמורים יותר מהמקורה הנוכחי.

ב"כ הנאשם 4 מicked את טיעונו בנוגע למתחם שני פסקי דין, האחד של בית המשפט העליון והשני של בית המשפט המחוזי בחיפה. תחילת התיחס **לענין אגבאריה** שם דובר על שניים שקשרו קשר ליריות בסמוך לבית המתלון, מנהל מכללה שנזף באחד מהם, ולהשליך ראש כבש לחצר ביתו. לשם כך החליפו את לוחית הרישוי של רכב בו נסעו, הציגו ברובה, מחסנית וכדורים וירו בסמוך לביתו של המתלון 37 קליעים, ובמרחק מה עוד 11 קליעים. לאחר מכן נמלטו בנסיעה פרועה ופצעו בניידת משטרה. נקבע בעניינים **מתחם ענישה של 24 עד 48 חודשים מאסר והטיל על כל אחד מהם 24 חודשים מאסר בפועל.** ערעור המדינה על קולות העונש התקבל, ומבליל למצות את הדין עם הנאשמים, שעברם הפלילי היה נקי, והעמד העונש על **36 חודשים מאסר בפועל.** לטענת הסגנון המלומד מדובר באירוע חרור בהרבה מזה המתואר בכתב האישום הנוכחי, ועל כן גם התוצאה העונשית צריכה להיות קלה יותר.

מקרה דומה יותר, כך לטעמו של ב"כ הנאשם 4, ניתן למצוא בת"פ (מחוזי ח') 19-04-1641מ"י נ' **זידאן** (6.10.2019), שם הורשע הנאשם, על פי הודהתו, בעבירות של נשיאת נשך ותחמושת ורי באזרע מגורים. הנאשם נשא תת מקלע במתחם מגוריו, הכולל מספר בתים מאוכלסים, וירה ארבע יריות באוויר. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הנע בין 15 ל-36 חודשים מאסר בפועל,** וזאת על הנאשם, צער ללא עבר פלילי, **18 חודשים מאסר.**

בטרם יקבע מתחם העונש ההולם למשעו של הנאשם 4 ראיו יהיה להזכיר, והדברים יובאו בירת פירוט בהמשך, במהלך הדיון במתחמים הנוגעים לנאים 3 ו-5, כי לא פעם קבועי במהלך החודשים האחרונים כי מתחם העונשה בגין עבירה של נשיאת אקדח טעון, גם ללא כל שימוש פלילי נוסף בו, נע סביב 13 - 14 חודשים מאסר ברף התחthon לבין 36 חודשים מאסר ברף העליון. במקרה הנוכחי מדובר בזכור בנשיאה בצוותא של שני אקדחים טעונים, כאשר לכך מתווספת עבירות הירוי באזרע מגורים, אשר גם אם נסיבותה מצויות במדרג חומרה נמוך יחסית, הרי שאין להקל ראש בסיכון הכרוך בה, ובביטוי המשמי שחייב שייהה לה במתחם העונשה. עוד יש להזכיר כי הנאשם 4 הורשע גם בעבירה של החזקת סכין, אם

כי השפיטה של זו על מתחם הענישה שייקבע מצומצמת מאד.

בשים לב לכל האמור לעיל, ובתוך כך לחומרה הרבה שבUberiorות הנשך, לסייעון הכרוך בהם, לפגיעהם בערכיהם המוגנים, למגמת ההחמרה בענישה, לנسبות ביצוע העבירות במקורה זה ולפסיקה הנוגגת במקרים דומים, אני סבור שלבסוף מעשיו של **הנאשם 4** יש לקבוע במקרה זה מתחם עונש הולם הנע בין **26 ל-52 חודשים מאסר בפועל**, לצד מרכיבי עונישה נלוויים.

אם אפנה כתעת לעניינם של הנאים 3 ו-5, הרי שעיקר החומרה שבמעשיהם מתמקד בעבירות הסיווע לנשיות הנשיים הטעונים. על פי העובדות בהן הודיעו השניים, עשו הם מעשה כדי לאפשר את ביצוע העבירות המיוחסות לנאשם 4 ופעלו למניעת תפיסת נאשם 4 וכיאנה, כאמור בסעיף 12 לעובדות כתוב האישום. חלקם במעשים בא לידי ביתוי בשני אלמנטים עובדיתיים. תחיליה, בכר שהגיעו ביחד עם יתר המעורבים למקום, כאשר מתווך שלושת הרכבים ששימשו לצורר כר, אחד היה שיר לנאשם 3 והשני לנאשם 5. בהמשך, לאחר ביצוע הירוי על ידי הנאים 4 וכיאנה, סייעו הנאים 3 ו-5 לנאשם 4 ולצד'אנה להסlik את כלי הנשך בסמוך למקום הירוי. מבלי להקל בראש, ככל שמדובר בעבירות סיווע, הרי שמעשייהם של הנאים 3 ו-5 מצוים **ברף חומרה בינוני**. לחומרה יש להציג את ההגעה המשותפת למקום מתווך מטריה ידועה ומוסכמת לבצע ירי, באמצעות כל הנשך שהחזיקו הנאים 4 וכיאנה, תוך שימוש ברכיביהם של הנאים 3 ו-5. עוד יש להזכיר את נוכחותם של הנאים 3 ו-5 במקום בעת ביצוע הירוי, ואת התגיסותם לסייע בהסליקתו לאחר מעשה. מנגד, לא נתלו הנאים 3 ו-5 כל חלק פעיל בנשיאה עצמה או בירי, וחילוקם, בהיבטים הללו, מסתכם בסיווע בהסליקת הנשיים לאחר הירוי, וזאת מבלי שמייחס למי מהם ביצוע אקט פיזי כלשהו בנשיים עצם או אפילו מגע ישיר כלשהו בהם.

לענין **מדיניות הענישה הנוגגת בעבירה של סיווע לנשיות נשך**, הגיעו הסוגרים המלומדים מספר גזר דין מבתי המשפט המחויזים, בהם נקבעו מתחמי עונשה בעבירה זו, ואפרטו:

בת"פ 20-04-7626 (מח' ח') מ"י נ' **敖マー ואוח'** (16.6.21), הורשע הנאים 2 בסיווע לנשיות נשך, בכר שנרג והסייע ברכב את הנאים 1, אשר החזיק אקדח, מחסנית תואמת ותחמושת נוספת. נקבע מתחם **ענישה הנע בין 9 ל-24 חודשים מאסר**, ועל הנאים, צער ללא עבר פלילי, הוטלו **9 חודשים עבודה שירות**. בית המשפט ציין כי היה מקום להטיל 12 חודשים מאסר, אך ראה לנכון להתחשב בתקופת מעצרו.

בת"פ (מחוזי מרכז) 16-06-21594 מ"י נ' **חאג' יחיא** (7.2.2018), הורשע הנאים בעבירות של נהיגה בפיזות, הפרעה לשוטר וסיווע לנשיאה והובלת אקדח. הנאים נסע עם אחר ברכב בעודו נושא עליו אקדח, בידיעתו של הנאים. בנוסף ניג הנאים ברכב בפיזות וסיקן את משתמשי הדרך. בית המשפט **קבע מתחם ענישה הנע בין 8 ל-18 חודשים מאסר בפועל**, כאשר ציין כי בלבית המעשים נמצא עבירת הנהיגה בפיזות ולא עבירת הסיווע לנשיות הנשך, שהיאיה ברף הנמוך. הושת על הנאים, צער ללא עבר פלילי ובעל המלצה שיקומית משירות המבחן, עונש של **10 חודשים מאסר**. הנאים משך את הערעור שהגיש על חומרת העונש) ע"פ 2391/18 **חאג' יחיא נ' מ"י** (6.9.18)).

בת"פ (מחוזי מרכז) 15-04-8290 **מ"י נ' אבו קשך** (9.6.16) נדון, בין היתר, עניינו של הנאשם 3, אשר הורשע בסיווע לנשיות נשך, בכר שנגע ברכב שבו ישב נאשם נוספת, אשר נשא אקדח טען, ובשלב מסויים אף ירה באמצעותו 6 כדורים. הוסכם על הצדדים כי לנאשם 3 נודע על האקדח רק לאחר הירוי, אשר לו לא היה שותף, והסיווע לנשיות הנשך בא לידי ביטוי בהימלטות המשותפת מהמקום. נקבע בעניינו **מתחם הנע בין 5 ל-10 חודשים מאסר, והוטלו 6 חודשים** **מאסר לנשיות בעבודות שירות.**

כפי שניתן לראות, בשלושת המקרים הללו מדובר היה באירועים חמורים פחות מזה שלפניו, שכן הסיווע בה לידי ביטוי אך בפעולות המשותפת בידעה כי נאשם אחר נשא נשך, בעוד במקרה הנוכחי חלקם של הנאשם 3 ו-5 ממשמעותיו יותר. מכל מקום, בנוסף לפסקי הדין הללו, ניתן ללמידה על מתחם העונש ההולם לעבירה הסיווע, באמצעות בחינת מתחם העונשה ההולם לעבירה המוגמרת, ושימוש הוראות החוק לפיהן דין של המסיע יהיה, ככל, כמחצית עונשו של המבצע העיקרי, בתלות כמובן בטיב והיקף הסיווע. לא ארוחיב בהקשר זה יתר על המידה ואסתפק במספר דוגמאות מהתקופה الأخيرة.

כך למשל, בע"פ 21/01/2010 **טוביה נ' מ"י** (29.7.21), דובר בנאשם שהורשע, על פי הودאתו, בעבירה של נשיאת נשך, בכר שנשא אקדח ומחסנית עם ארבעה ילדים בעודו נושא ברכב, נמלט מהשוטרים רגלית והשליך את הנשך לחצר סמוכה. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם עונשה הנע בין 16 ל-40 חודשים מאסר בפועל**. הנאשם בעל עבר פליליוהות עליו עונש של **30 חודשים מאסר**. הערעור על חומרת העונש נדחה, תוך שבית המשפט העליון מבהיר כי "יש להחמיר בענישה בגין עבירות בנשך שייעדו הסופי אינם נהיר".

בע"פ 19/202564 **אזרנה נ' מ"י** (18.7.19), נקבע בבית המשפט המחוזי **מתחם עונשה שנע בין 12 ל-40 חודשים מאסר בפועל**, בגין נשיאת אקדח ומחסנית תואמת, שנרכשו זמן קצר קודם לכן על ידי המערער וחברו, ברכב בו נסעו יחדיו. הנאשם, בחור צעריר ללא עבר פלילי, אשר הודה במינויו לו, נדון **ל-16 חודשים מאסר בפועל**, ובית המשפט העליון דחה את הערעור שהגיש.

בע"פ 20/2027 7177 **כנען נ' מ"י** (27.1.2021) דובר במערער שהורשע על פי הודאתו בעבירה של נשיאת נשך בכר שיצא מפתח ביתו של שכנו, הוציא אקדח, הכנס לתוכו מחסנית טעונה, דרך את האקדח ובחלווף מספר דקות פרק את האקדח והעביר אותו לאדם אחר. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם עונשה שנע בין 15 ל-36 חודשים מאסר בפועל**, והשית על המערער **24 חודשים מאסר בפועל**, לצד עונשים נוספים. בית המשפט העליון דחה את הערעור שהוגש על חומרת העונש, והזכיר את מגמת ההחמרה הנדרשת בעבירות מסווג זה.

בע"פ 18/4215 **חטיב נ' מ"י** (8.7.18), נדחה ערעורו של הנאשם אשר הורשע על פי הודאתו בעבירות של נשיאת נשך ותחמושת. הנאשם שהוא בסמלה סמוכה לחצר ביתו, כשהוא נשא על גופו אקדח טען באربعה ילדים. נקבע **מתחם עונשה הנע בין 15 ל-36 חודשים מאסר בפועל**, והנאשם נדון **ל-15 חודשים מאסר בפועל**.

בע"פ 20/5765 **abbo בכר נ' מ"י** (22/03/21) נסעו המערערים ברכב בו נשאו והובילו שני אקדחים, שbullet אקדח

מחסנית מלאה. כאשר סימנו להם שוטרים לעזרה, המשיך הנהג בנסעה קצירה ולאחר שעצר את הרכב יצא חברו מהרכב, רץ אל חצר בית סמוך והשליך שם את האקדחים והמחסניות. על אף העדר עבר פלילי, הטיל בית המשפט על כל אחד מהם **18 חודשים מאסר בפועל**, והערעור שהגישו לבית המשפט העליון נדחה.

בע"פ 2141/21 **חנני נ' מ"** (27/05/21) הצדיד המערער באקדח אויר, אשר בוצעו בו שינויים שמאפשרים ירי של תחמושת בקיליבר 7.65 מ"מ וכן בכדורים توأمם. הוא נתפס בחצר קרובה לבתו בשעת לילה מאוחרת, כשהוא נושא את האקדח על גופו ובתוכו ארבעה כדורים. הוא נדון, בין היתר, **ל-20 חודשים מאסר בפועל**. וערעورو על חומרת העונש נדחה.

על יסוד נתונים דומים קבعتי בחודשים האחרונים מספר פעמים מתחמי ענישה המבטאים את יסודות החומרה של עבירת נשיאת האקדח כשלעצמה, ללא שימוש פלילי נוסף כלשהו בנשק. מתחמים אלה נעו סביבב 13 - 14 חודשים מאסר ברף התחתון של המתחם, ועד 36 חודשים ברף העליון. ראו למשל גזרי הדין בתיקים הבאים: ת"פ 20-04-20 33544-04-מ"נ פrieg' (5.10.21), ת"פ 21-04-40410-04-מ"נ Altori (1.11.21), ת"פ 21-05-19463-מ"נ קשו (2.11.21).

בשים לב לענישה הנוגגת, לחלקם של הנאשמים באירוע, לערכיהם החברתיים שנפגעו ולרף החומרה של המעשים, אני סבור כי לצד מעשייהם של **הנאשמים 3 ו-5 יש לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 8 ל-20 חודשים מאסר בפועל**, לצד מרכיבי ענישה משלימים. אציין כי אני עיר לך שהנאשם 5 הורשע בנוסף גם בהחזקת שני סכינים, אך איןני סבור כי יש בכך כדי להשליך מהותית על המתחם, ומרכיב זה שבמ实事ו יקבל את ביטויו ברכיבי הענישה הנלוויים.

מקום העונש בגדר המתחם

משנקבו מתחמי הענישה ההולמים, ובהעדר עיליה המצדיקה סטייה מהם, יש לאותר את העונש הראויל לככל אחד מהנאשמים בגדר המתחם, תוך מתן משקל לניסיובתו האישיות, לעברו ולדפוזיו. בבואי לבחון את עניינם של הנאשמים, הרי שלושתם הינם בחורים צעירים, בשנות ה-20 לחייהם. נסיבותיהם האישיות אינן פשוטות. הנאשם 3 נושא על כתפיו, כך לדברי בא כוחו, את נטל פרנסת משפחתו והטיפול באחיו הקטנים. הנאשם 4 מגיע ממשפחה דלת אמצעים, המנהלת אורח חיים נורמטיבי, ומבקש לעבור טיפול ולהשתתקם. הנאשם 5 צעיר במיוחד, בן 21 בלבד, מצוי בראשית חייו הבוגרים. כל אחד מהם בחר להזות בכתוב האישום המתוקן, לקחת אחריות, להביע חרטה ולהחסוך זמן ציבורי ניכר.

מנגד, לא ניתן להתעלם מכך שלמרות גילם הצעיר כבר טעם כל אחד מהם טעם של מאסר קודם, ובכל זאת שבו להסתבר בפלילים ובעבירות בעלות חומרה ממשית. כך, לחובת הנאשם 3 ארבע הרשעות קודמות, ובראשן הרשעה בעבירות אלימות חמורות בעטין נדון בשנת 2018 ל-18 חודשים מאסר בפועל. בין אותה הרשעה אף תלוי ועומד לחובתו המאסר המותנה, אותו מבקשת המאשימה להפעיל. הנאשם 4 שלוש הרשעות קודמות ורישום נוסף ללא הרשעה מבית המשפט לנוער. הוא נשא כבר פעמיים תקופות מאסר בפועל למשך 6 ו-15 חודשים בגין עבירות אלימות, ולחובתו גם הרשעה קודמת בהחזקת סכין, אשר מתכתרת עם הרשעה בתיק הנוכחי. הנאשם 5, הצעיר שבבני החבורה, הרשעה

קדמת אחת בלבד מבית המשפט לנורא, אך לעבירות האלים בahn הורשע שם הטרפו עבירות חמורות מתחום עבריני אחר, והואណון עקב כר בשנת 2016 ל-24 חודשים מאסר בפועל.

מדובר אףא בבחורים צעירים, אשר הודיעו ונטו אחירות, אלא שעברם מעיד עליהם כמו שכבר נטלן חלק בעבר לא פעם במעשים פליליים, חלקם חמורים, ואשר נשאו כבר בעבר עונשי מאסר, מבלי שהיא בכר כדי להרטיהם. לפיכך, לצד הצורך בהרתעת הרבים, אשר הודגש על ידי בית המשפט העליון בכל הנוגע לעבירות נשך, קיימת גם חשיבות להרתעתם האישית, וזאת מבלי להתעלם מנסיבות האישיות והמשפחתיות ומשמעותם הودאות המהירה. נכון כאמור, אני סבור כי יש למקם את עונשו של כל אחד מהנאשמים מעט מתחת לאמצע מתחמי הענישה שנקבעו, וזאת לצד מאסר על תנאי וקנס הולם, אשר יקבע תוקן התחרשות במצוותה הכלכלית של הנאים ובני משפחותיהם.

באשר לעתירה לחילוט רכבו של הנאשם 3, הרי מרכיבם של הנאשם 1 ו-5 חוזר להם, בהם לב לחלקו המוצמצם של הנאשם 3 במעשים, ובהעדר אינדיקציה כלשהי לכך שדווקא רכבו הוא ששימש בשלב כלשהו להובלת כלי הנשק, לא מצאתו הצדקה להוראות על החילוט.

המאסר המותנה

ביום 8.5.18 נוצר דין של הנאשם 3 בת"פ 21879-02-17 בבית המשפט המחוזי בת"א, לאחר שהורשע שם, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, בו יוכסה לו עבירה של גרים חבלה חמורה בנסיבות חמירות, בכר שבתום בילוי ליל במוועdon, ועל רקע סכסוך קודם, ذكر את המתalon בסיכון וגרם לו לשבר בצלע ופגעה בריאה. בית המשפט אימץ את הסדר הטיעון, גזר על הנאשם 3 עונש מאסר בפועל בן 18 חודשים, לצד מרכיבי ענישה נלווה, כאשר לעניינו רלבנטי רכיב המאסר המותנה שנוסח כך: "**אני גוזר על הנאשם מאסר שנה שלא יעבור עבירות אלימות מסווג פשע זאת במשך 3 שנים מיום ריצוי מאסרו.**".

אין מחלוקת כי מאז שוחרר הנאשם ממאסר ועד שביצוע את המעשים המפורטים בכתב האישום המתוקן שלפניו, טרם חלפו 3 שנים. אין גם מחלוקת כי העבירה בה הורשע הנאשם 3, עבירה של סיוע לנשיאות נשך, הנה עבירה מסווג פשוט. בלב המחלוקת בין הצדדים ניצבת אפוא השאלה האם העבירה שביצוע הנאשם 3 הינה בגדר עבירה "אלימות". עמדת המאשימה היא כי כל עבירות הנشك באות בגדרן של עבירות האלים, לנוכח הטעון הכרוך בהן לשולם היבור ולביבתו. לביסוס עמדה זו הפנתה המאשימה לפסיקת בית המשפט העליון **בעניין אייאסו**. מנגד, סבורים הסגנורים כי כוחן של הקביעות **בעניין אייאסו** יפה רק לנسبות הפרטניות של אותו מקרה, ואין לגוזר מהן הלכה גורפת בדבר היות כלל עבירות הנشك בגדר עבירות "אלימות", לצורך הפעלת מאסר מותנה. בהעדר פסיקה מנהה בסוגיה זו, ארחיב מעט באשר לשאלות המתעוררות ואכريع בהן, ככל שادرש.

כבר לפני למעלה מ-40 שנהקבע בית המשפט העליון כי המבחן להפעלת מאסר מותנה אינו טכני, אלא מהותי, במובן זה שעל בית המשפט לבחון את מעשיו של הנאשם בפועל, כפי שהוא לידי ביטוי בעבודות בהן הורשע, ולאחר מכן מתקיימים בהן יסודות עבירת התנאי. הנה כך באו הדברים לידי ביטוי בע"פ 49/80 **מיסלתי נ' מ"** (16.6.80) (להלן):

"המבחן להפעלת התנאי אינו מבחן טכני-פורמלי אלא מבחן מהותי-עניני. השאלה אינה אם הנאשם הועמד לדין והורשע בעבירה המפורטת בתנאי (התנאי "גניבה" - הרשעה "גניבה"), אלא השאלה היא האם התנהגותו הפלילית של הנאשם (עליה הועמד לדין והורשע) מקיימת את היסודות של עבירת התנאי... ההשוואה הראوية אינה בין יסודות עבירות התנאי כפי שהיא מופיעה בספר החוקים, לבין יסודות העבירה בה הורשע הנאשם, כפי שהוא מופיעה בספר החוקים. ההשוואה הראوية היא בין יסודות עבירת התנאי כפי שהיא מופיעה בספר החוקים, לבין היסודות המתקאים בהתנהגותו של הנאשם, כפי שהורשע עליהם הלכה למעשה".

המבחן, אם כן, הינו מבחן מהותי, אך עקרון החוקיות מחייב כי תוצאות יישומו לא תהינה אקרניות או שרירותיות. נוסח התנאי חייב להיות בהיר, וכך גם צריכים להיות ברורים מראש, ולא בדייעד, גבולות הגזרה שלו. רק באופן זה תושג הiscal הרטעתית העומדת בסודו של המאסר המותנה, אשר נועד להעמיד את העבריין המורשע על כך שם ישב חילתה לבצע מעשים דומים, תופעל לחובתו תקופת התנאי. יפים הדברים שנכתבו בהקשר זה בע"פ 6420/10 סלנסר ב' מ"י (23.08.2011), שם נקבע:

"נאמר תחילה, כי על בתי המשפט המנשכים תנאי להකפיד על ניסוח בהיר, באופן שהוא נהיר למטיili התנאי למה נתכוונו ואילו עבירות רצוי ללכוד בראשת, נהיר לבתי המשפט אשר נדרש להפעילו, ונוהיר לעבריין כדי להרטינו באופן ספציפי ו ישיר. בעניין זה נאמר: "ניסוח מעורפל עלול להטיל על השופט להשלים את מלאכת גזירת הדין של קודמו. מטרת הרטעה של התנאי ועקרון החוקיות מצדיקים ודאות ביחס לטיב העונש שנגזר מלכתחילה ולא בדייעד. מטעמים אלה, רצוי שלא להשאיר מתחם פרשוני רחב לעבירת התנאי (רע"פ 5798/00 רזי נ' מ"י פ"ד נה(3) 1, 19-20 - השופט (כתארה אז) בינוי, וראו גם עמ' 17 לуниין תכליות המאסר המותנה)".

"אכן, הדבר מתחייב כמובן גם מעקרון החוקיות, אשר לפיו אין להעניש - כל עונש, לרבות הפעלת עונש מוותנה, אלא אם כן מעוגן הדבר בהוראת דין מפורשת ('רbin ו' ואקי דיני עונשין (מה' שנייה, תשע"א) עמ' 73 (להלן רביין וואקי) וראו גם הפניות לש"ז פלר יסודות בדיני עונשין (כרך א, 1984) 4). בסיס עיקרי זה אבני יסוד שעיליה מושתת המשפט כולם: הגינות, הצורך להגן על זכויות הפרט, חשש מפני שרירותו של הሪבן, ובקשר הפלילי שמירה על הiscal המניעתית והחינוכית של הדין העונשי (רביין וואקי עמ' 76; 'לי ו' לדרמן עיקרים באחריות פלילתית (תשמ"א) פרק שלישי). מכאן החשיבות בהקפדה עליו. הלי מדגש כי הרכזון המרכז, העומד אחורי דרישת הבהיירות והדיקוק שבגדרת האיסור במסגרת הנורמה הפלילתית, "מתיחס לאזהרה ההוגנת והנאותה הנדרשת לצורך ישומה של הנורמה הפלילתית כדי שהפרט יוכל לככל את צעדיו בהתאם לה" (הדגשות המקורי - א"ר) (עמ' 497); ניסוח בלתי בהיר יכול שלא לעמוד בדרישות החקלאיות של חוק היסוד, אף אם

מطبع הדברים קשה להגיע לרמת דיק "מוחלטת" באמצעות אבני השפה המוכרות (עמ' 500-497).

ובהמשך:

"המעשה שבגינו מוטל המאסר המותנה אמר ככל להיות דומה במהותו הפנימית ובمعטתו החיצוני למעשה העבירה נשוא הערעור שבגינו הופעל עונש המאסר. כאמור, כוונת החוקן ובתי המשפט בהטלת מאסר מותנה היא מאבק במועדות העבריין המסתויים לאותו סוג של עבירות, ועל כן עבירות בעלות גרעין זהה של רכיב התנהגותי ייחשבו כבאות בגדר התנאי (להלן, חלק ג', עמ' 830)".

על רקע עקרונות יסוד אלה ניתן היה לסביר כי מאסרים מותנים שהוטלו על "UBEIROT ALIMOT" יופעלו רק במקרים בהם בוצע העבריין החוזר עבירה של שימוש בכוח פיזי כלפי גופו של אדם אחר, כלומר באותה מקרים המצוים בליבת המונח "ALIMOT". בפועל, לא כך הם פני הדברים ולאורך השנים הורחבה עד מאי פרשנותו של המונח "ALIMOT", בהקשר של הפעלת מאסר על תנאי. כך למשל, הובהר בפסקה כי עבירת "ALIMOT" כוללת גם אלימות מילולית, כדוגמת איומים (ראו למשל רע"פ 8188/09 **דבורה נ' מ"י** (25.10.09) (להלן: "**ענין דבורה**")). עוד הובהר כי אלימות פיזית כלפי הרכוש עשויה אף היא להפעיל מאסר מותנה בגין "UBEIROT ALIMOT" (ראו רע"פ 6352/12 **סעה נ' מ"י** (23.9.12) וכן רע"פ 4606/16 **מסרי נ' מ"י** (18.4.18)).

התפתחויות אלו, אשר הרחיבו מאד את היקף התפרשנות של "UBEIROT ALIMOT", בוודאי משעה שבאו אל העולם, אין פוגעות בעיקרון הבניה, שכן במקרים הנכללים בהם מצויים גם הם, לצד האלימות הפיזית כלפי בני האדם, בסמכיות רבה ללבת המונח "ALIMOT". אך לצד מקרים אלה, אשר אינם מעוררים קושי, ניתן להזיהות בפסקת בית המשפט העליון עמדה דומיננטית התומכת בהרחבה משמעותית נוספת בפרשנות המונח "ALIMOT", אשר הובילה להפעלתם של מאסרים מותנים בסיטואציות רחוקות יותר מזוונה ליבה, ואזכיר מספר דוגמאות.

כך, בע"פ 308/06 **מ"י נ' סבן** (15.5.06) (להלן: "**ענין סבן**") נדונה השאלה האם עבירה של סיכון חי אדם בנסיבות תחבוראה מהויה עבירה "ALIMOT", לצורך הפעלת מאסר מותנה. בית המשפט העליון השיב לכך בחיוב וצין כי: "הגדרת עבירת התנאי כ"UBEIRAT ALIMOT" הינה הגדרה רחבה הכוatta בתוכה כל עבירה שענינה איסור על פגיעה גופו באדם" וכי: "השימוש בccoli רכב כמתואר ביסודות העבירה כרוך באלימות במובן זה שהוא כרוך סיכון לחי בני אדם ושלמות גופם. הרי, כי אדם המשקן מזיד את בטיחותו ושלומו של משתמש בנסיבות תחבוראה נוגה התנהגות אלימה כלפי אגב השימוש ברכב, והוא מבצע בכך עבירת ALIMOT על פי תוכנו ומהותו של מושג זה".

בהמשך, בע"פ 1894/14 **צ'אקו נ' מ"י** (13.1.15) (להלן: "**ענין צ'אקו**"), הרחיב בית המשפט העליון עוד יותר את הקביעה שניתנה בענין סבן, בכך שקבע כי אדם שנhog בשכרות ובעוודו עיף, ואשר גרם בעקבות זאת לתאונת דרכים קטלנית, עבר עבירת "ALIMOT", לצורך הפעלת מאסר על תנאי, וזאת למורות שאין ביסודותיה הטכניים של

העבירה של נהיגה בשכרות יסוד של אלימות "אולם במובנה המהויתי משמעוთה העמדת חי אדם בסיכון". את החלטתו זו נימק בית המשפט בקביעה לפיה: "הסיכון הרוב בנסיבות של המערער, אשר הסתרותם לפגיעה בח"י אדם גבואה, מחייב הכרה בנסיבות מעשי אלימות המקיים "עבירות אלימות" ואשר מפעילים את המאסר המותנה שהוטל על המערער בתיק קודם".

נזכר נוסף של אותה גישה מרחיבת, המהווה במידה מה קפיצת מדרגה נוספת, ניתן למצוא בהלכה שנΚבעה בע"פ 2352/19 דנילוב נ' מ"י (15.10.19), שם הובחר כי מבחן "היסודות" שנΚבעו בהלכת מסילתי אינו חל כאשר עבירות התנאי מוגדרת, כמו במקרה שלפנינו, באמצעות משפט עבירות, ולא באמצעות סעיף עבירה ספציפיים. במקרים מסווג זה, וכשמדובר בעבירות אלימות למשל, לחול מבחן "הרציונל", והשאלה שתישאל בגדרו היא האם פגע הנאשם באותו ערך חברתי מוגן, כאשר ביצע את העבירה הנוספת. כדוגמה לישום מפנה שם כב' השופט שטיין **לענין צ'אקו**, ולחפיפה שנמצאה בין הערכים המוגנים שנפגעו באותו מקרה לבין אלה הנוגעים בשל מעשי אלימות.

צינתי כי מדובר בעניין בקפיצת מדרגה, שכן מבחן המבוסס על חפיפה בין ערכיהם מוגנים, הא ותו לא, עשוי להביא לתוצאות מרתקות לכת ובלתי רצויות. כך למשל, אם די יהיה לחשש לפגיעה בשלומו ובטחונו של אדם, כדי להפוך מעשה פלילי כלשהו לעבירה "אלימות", עשוי הדבר להוביל להכללה של שורה ארוכה של מעשים בגדון של עבירות האלימות, ולהפעתם מאסרים מותנים במגוון רחב של מצבים המרוחקים מאוד מליבת ההתנהגות האלים. לא רק עבירות הנשק צפויות להיכנס לגדון של עבירות האלימות, אלא גם עבירות של החזקת סכין למשל, שלא לדבר על עבירות רוחקות עוד יותר מליבת המונח "אלימות" כגון, עבירות התפרצויות, אשר כרכות לא פעם בסיכון לשולם של ד"רי הבית הנפרץ, ואפילו עבירות סמיים חמורות, דוגמת עבירות הסחר, אשר פגיעתן הפוטנציאלית הקשה בח"י אדם ובשלומם הציבור אינה שונות במחולקת.

אודה על האמת, כשלעצמו איןני תומך נלהב בмагמת ההרחבה הנ"ל, שהרי ככל שמתרחקים המצביעים שיובילו להפעלת התנאי מליבת המונח "אלימות", כפי שהוא מתפרש על ידי האדם הסביר, וככל שנדרשת פרשנות בדיעבד על מנת לקבוע האם מדובר בנסיבות "אלימות", כך נפגע יותר עקרון הבהירות, ומתעוררת האפשרות להרטיע את העבריין מפני ביצוע עבירות חוזרות ולהקווין ההתנהגותו. שהרי, לצורכי הדוגמה, קשה עד מאד יהה להניח כי אדם אשר תקף חיללה את בת זוגו, או ذكر אדם אחר, הורשע בכך ונדון למאסר מותנה על עבירות אלימות, יורתע מפני נהיגה ברכב בעודו שיכור או מפני סחר בkokain בשל החשש כי המאסר המותנה יופעל נגדו.

יפים לענין זה, בעניין, דבריו כב' השופט לו **לענין דבורה**, המבאים כי לאלימות פנים רבות, אך מי שմבקש להרטיע מפני נקיטה באלימות ראוי גם שיכיר בגבולותיה:

"מנקודת מבטה של תורה המוסר אפשר לטעון, כי בכל עבירה יש מן האלימות. אך במידשור המשפטי ברוי כי אין המונח אלימות מקיים את כלל המעשים המונויים בדיכוי העונשין שלנו. יש מבין העבירות הקוללות במובהק לגדריה של ההתנהגות אלימה, ויש אחריות המצריכות בჩינה מעמיקה יותר. מבלתי למצות אומר, כי שימוש בכוח לשם פגעה בגופו של אחר, או איום לעשות שימוש בכוח שכזה, הם מן המעשים המוצויים בגרעינו של אותו מושג. פלוני, המגלה

בdíבוּר רצון לחנוך בזרועותיו אדם אחר - וכך עשה המבקש שבפני, נהוג לפיה כל דעה מנהג אלים. אמת, לא לאלימות פנים רבות. קשת המעשים הבאים בגדירה היא רחבה. המבקש להרטיע אדם מפני נקיטה אפשר כי יתקשה לנקיוב - יהא זה מסיבות טכניות או מהותיות - בכל אחד ואחד מבין אלה. אך היטיב תהא נהירה לו ההגבלה העקרונית אשר אותה יש להטיל".

אימוץ גורף של מבחן "הרצינול" עלול להוביל אל המסקנה לפיה "בכל עבירה יש מן האלים", או לפחות שכאלת הם פני הדברים לגבי חלק ניכר מהעבירות, באופן שאין עולה בקנה אחד עם עקרון החוקיות וחובת הבבירות. עוד אצ"ן, כי לטעמי לא קיימים אינטראס ציבורי בעל משקל המצדיק הרחבה מעין זו, שהרי בית המשפט רשאי לשאיל בהשิต בגין העבירה החדשה את העונש ההולם לדעתו, ובתווך בכך ליתן משקל לעבר הפלילי, לרבות לשאלת הקربה הרעונית בין העבירה הקודמת לזה הנוכחית, ועל כן אין בדרך כלל צורך בהפעלת המאסר המותנה על מנת להשיט ענישה ראויה.

לצד הגישה המרחיבה שהוזכרה לעיל ניתן לאייר בפסקה גם קו אחר, שבו פרשנות מצמצמת להיקף התפרשותן של עבירות האלים. הדוגמה הבולטת לכך מזכירה בע"פ 5927/11 **הררי נ' מ"י** (23.8.12), שם נקבע כי עבירה של קשרית קשר לגורם לאדם אחר פגעה גופנית באמצעות אקדח, אינה מפעילה מסר מותנה בגין עבירת "אלימות". בפסק הדין נקבע בית המשפט העליון מפורשות כי "**עבירת הקשר לא מקיימת את יסודותיה של עבירת התנאי, כלומר של עבירת אלימות, גם אם תוכן הקשר היה ביצועה של עבירת אלימות.**" נדמה, מבלתי קבוע מסמורות, כי "ישום מבחן "הרצינול" על סיטואציה מעין זו היה מוביל לתוצאה אחרת. עוד ראוי להזכיר, בנסיבות ישירה לעניינו, כי במקרה זה הורשע המערער **גם בעבירה של החזקת נשק**, אותו אקדח אשר אמר היה לשמש למימוש הקשר הפלילי לפגוע באחר, אך איש לא העלה על דעתו לבקש, כפי ש商量קשת המאשימה כתעת, קבוע כי עבירת הנשק הנה בגין עבירת "אלימות", ובית המשפט העליון אף לא העלה אפשרות זו מיזמתו.

מהטעמים שכבר הבחרתי, חלקו עם אלו הסבורים כי אין להרחיב את גבולות המונח "אלימות", בהקשר הנוכחי, למחוות רוחקים מליבתו של מונח זה. עם זאת, אני כפוף כמובן לפסקי הדין המנחים של בית המשפט העליון, ולמגמת הרחבה המצטיירת מהם. על כן אבחן בהמשך תחולת התנאי גם בהתאם לאותה פסיקה מרחיביה, תוך שאעומוד על גבולותיה. עוד בטרם אנסה להגדיר גבולות אלה, אציג פעם נוספת הלכה לפיה לצורך בחינת תחולתו של תנאי אין בית המשפט משווה בין יסודות העבירות החדשנות לבין יסודות עבירת התנאי, אלא בודק האם המעשים בהם הורשע הנאשם מקיימים את יסודות התנאי. לצורך המשחה יזכיר למשל פסק הדין בע"פ 5432/17 **קשוע נ' מ"י** (24.1.18), שם הורשע הנאשם בעבירות של קשרית קשר לפשע, תקיפה לשם גנבה, שיבוש מהלכי משפט וכליאת שוווא, עבירות שאין בין עבירות רכב דבר וחצי דבר, ובכל זאת הופעל מסר על תנאי בגין סיוע לגניבת רכב, שכן העובדות בהן הורשע הנאשם כללו, באופן מהותי, את יסודות עבירה זו.

עיוון בפסקה שהובאה לעיל מלמד לטעמי על כך שגם אם תאומץ הפרשנות המרחיבה הנוהגת בימים אלה למונה "עבירת אלימות", אז כאשר אין מדובר במעשי אלימות פיזיים או מילוליים מובהקים, "יחשבו עבירות "אלימות", לצורך הפעלת מסר מותנה, רק אותן התנהגויות שיש בהן כדי להקים בפועל, בנסיבות העניין, סיכון ממשוני לחיהם של בני אדם, ולמצער לשלמות גופם. זהו הרצינול העולה מפסק הדין **בעניין סבן ובעניין צ'אקוול** ודומני כי זהו גם

הרציונל העומד ביסוד החלטת בית המשפט העליון בעניין **איוסו**, עליו נסמכת המאשימה.

באוטו מקרה נדרש בית המשפט העליון לבקשת רשות ערעור שהגיש אדם שהורשע בהחזקת נשק ותחמושת, בכר שהחזקיק תחת מקלו מאולתר טען במחסנית - 9 כדורים توأمם. השאלה שהתעורר היהether האמ' מפעלים מעשי אלה מסר על תנאי שענינו "עבירה שיש בה יסוד של אלימות". בית משפט השлом השיב לשאלת זו בשלילה, אך ערעור המדינה לבית המשפט המחויז התקבל, ונקבע כי במעשהיו של הנאשם היה טמון סיכון רב לח'י אדם, המחייב לראות בהם ככלילים יסוד של אלימות (ראו ע"פ (מחוזי מרכז) 18-04-2019 **איוסו ואח' נגד מי'** (7.5.2019)). בית המשפט העליון דחה את בקשה רשות הערעור, אימץ את עמדת בית המשפט המחויז, הדגיש את העובדה כי מדובר היה בהחזקת נשק טען ומוכן לירוי וסיכם: **בנסיבות אלה, הגם שהחזקת הנשק לכשעצמה לא הובילה לתוצאה האפשרית של פגעה בח'י אדם או בשלמות גופו, הרי שאין ספק שהוא סיכון ממש לח'י אדם. אין צורך להזכיר מילימ' על הפוטנציאל הרסני הטמון בהחזקת נשק טען לפגעה בשלום הציבור וביתחונו, וממילא התנהגות זו מקיימת באופן מהותי את התנאי של 'UBEIRA SHISH BA YESOD SHEL ALIMOT'.**

כפי שניתן לראות, אין בפסק הדין בעניין **איוסו** קביעה גורפת לפיה כל עבירות נשק, ולמצער כל עבירה של החזקת נשק, מהווע עבירת "אלימות" לצורך הפעלת מסר על תנאי. עיון בפסק הדין ובהນמקתו מעיד דווקא על כך שמדובר רק בדוגמה נוספת קו פסיקתי מרחיב, אשר נכון לראות במקרים פליליים המבוצעים בנסיבות המיקומות סיכון ממש לשלוומו הפיזי של הציבור, עבירות "אלימות", בדומה להחלטות בעניין סבן ובעניין צ'אkol. אזכור כי ההחלטה בעניין **איוסו** ניתנה על ידי שופט אחד של בית המשפט העליון, וכך אינה בגדר הלכה מח'יבת, אך גם אם יצא מנקודת הנחה כי עמדה זו משקפת את ההלכה הנוגגת, הרי שאין פירוש הדבר כי כל מי שעובר עבירה של החזקת נשק, ובוודאי לא כל מי שעובר עבירת נשק, יהיה טיבה ויהו נסיבותה אשר יהו, עובר עבירת "אלימות".

לצורך הדוגמה אתיחס למצב דברים שכיח למדי, בו אדם מושיע בהחזקת נשק, בכר שהחזקיק אקדח, נטול מחסנית וכదורים, מוסלך בבתו, זהה נתפס במהלך חיפוש בבית, בעת שהנאשם כלל לא שזה במקום. האמ' ראוי היה במקרה מעין זה לקבוע כי הנאשם עבר עבירת "אלימות" המצדיקה הפעלת מסר מותנה נגדו? דומני כי לא רק שב��hetut החשוב של עקרון הבניה והרצן להוכיח התנהגות אין הצדקה להפעלת התנאי, על רקע הריחוק שבין המעשים לבין ליבת המונח "אלימות", אלא גם על פי מגמת הרחבה שבפסיקה, אין מדובר בסיטואציה שבה מעשי הקונקרטיים של הנאשם, כפי שבאו לידי ביטוי בהרשעתו, הקימו סיכון ממש וקרוב לפגעה פיזית מן דרוֹא. לפיכך, לטעמי, גם אם תאומץ מגמת הרחבה ברוח הדברים שהובאו לעיל, לא ניתן היה להפעיל את התנאי במקרה מעין זה. ואבהיר, רק דוגמה אחת מבין רבות, שהרי עבירות הנשק רחבות הן וכוללות מגוון רחב של מצבים ובהם החזקה, בנשק, באביזרים או בתחמושת, נשיאת נשק וכן עבירות של סחר או ביצוע עסקאות אחרות בנשק, שלא לדבר על השימוש בנשק למטרות פגעה, איום או לעיתים אפלו לצוין שמחה, כנהוג למרבה הצער במחוזותינו.

לטעמי, קו הגבול בין עבירות הנשק שיש לראות בהן משום עבירות "אלימות", לבין אלו שלא יפעלו מסרים מותנים על "אלימות", עובר בנקודה בה מושיע הנאשם במקרים המעידים על כוונה לעשות שימוש באותו נשק, באופן הכרוך בסיכון לשלוומו או לרכושו של אדם. אך גם לו הייתה מאמץ את הגישה המרחיבת כדוגמת ההכרעה בעניין **איוסו**, לא היה מקום לקבוע כי כל עבירות נשק מפעילה מסר מותנה בגין עבירות "אלימות". כך למשל, פוטנציאל הסיכון לשלוום

הציבור הכרוך בכך שאדם מחזיק בבתו קופסת כדורי 9 מ"מ או מחסנית ריקה, בוודאי אינם כזה המצדיק, גם לפי הגישה המרחיבת שבפטיקה, קביעה כי מדובר בנסיבות דומות. מסקנה דומה מתחייבות גם בעניינו של אדם אשר מציע למוכר לאחר נשק או תחמושת, ואפילו היה משלים את המכירה, וזאת מוביל להקל ראש בחומרת המעשים ובתרומתם לסל הסיכון הציבורי. לפיכך, אינני סבור כי ניתן לקבוע כי עבירות הנשק כולן הן בגדר עבירות אלימות, או שאין בכלל כל, ועל בית המשפט יהיה לבחון בכל מקרה ומקורה, על פי נסיבותו המיוחדות, האם מדובר בעבירה אלימות, אם לאו (לגישה אחרת בונגש למრבית הסוגיות שפורטו לעיל, יפנה הקורא המתעניין לפסק דין המפורט של כב' השופט ליבדרו בת"פ (מחוזי ב"ש) 54607-07-19 נ"י ג'בור (12.1.20)).

אם אפנה כתעת לשימוש ההלכות הללו על מעשיו של הנאשם 3 בהליך שלפני, הרי שני סבור כי אין מקום במקרה מיוחד זה להורות על הפעלת התנאי. ככל שמדובר היה בנאים 4, אשר נשא את כל הנשק ויורה בהם, לא היה מתעורר כל ספק בונגש להפעלת התנאי בשל הסיכון הרב הכרוך בכך, בכוח ובפועל, לתושבי הסביבה. אלא שעניינו של הנאשם 3 שונה. על פי העובדות בהן הודה והורשע, שהוא הנאשם 3 במקומות מסוים לנאים 4 ולצ'אנה להסlik את האקדחים לאחר הירוי. בכך עשה הנאשם 3 מעשה שאפשר לנאים 4 לבצע עבירות אלימות ופועל על מנת למנוע את תפיסתו של הנאשם 4 לאחר מעשה, אך הוא עצמו לא ביצע מעשה "אלים" כלשהו, גם לא לפי המבחן המרחיב של פוטנציאלי הסיכון, ועל כן אין להפעיל לחובתו את המאסר המותנה.

לאור כל האמור לעיל אני גוזר על הנאים את העונשים הבאים:

נאשם 3:

- .1. מאסר בפועל למשך 12 חודשים, מיום מעצרו - 25.9.21.
- .2. 10 חודשים מאסר על תנאי וה坦אי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר לא יעבור הנאשם עבירת נשק מסוג פשוט.
- .3. 5 חודשים מאסר על תנאי וה坦אי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר לא יעבור הנאשם עבירת נשק מסוג עוון.
- .4. קנס בסך 3,000 ₪ או 40 ימי מאסר תמורה. הקנס ישולם ב-3 תשלום חודשים, שווים ורצופים, החל מיום 15.5.22.

נאשם 4:

- .1. מאסר בפועל למשך 34 חודשים, מיום מעצרו - 25.9.21.
- .2. 12 חודשים מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר לא יעבור הנאשם עבירות נשק מסווג פשע.
- .3. 6 חודשים מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר לא יעבור הנאשם עבירות נשק מסווג עוון או עבירה של החזקת סכין.
- .4. קנס בסך 5,000 ₪ או 7 ימי מאסר תMOREתו. הקנס ישולם ב-5 תשלוםmons חודשיים, שוויים ורכופים, החל מיום 15.5.22.

נאשם 5:

- .1. מאסר בפועל למשך 12 חודשים, מיום מעצרו - 11.11.21.
- .2. 10 חודשים מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר לא יעבור הנאשם עבירות נשק מסווג פשע.
- .3. 5 חודשים מאסר על תנאי והתנאי, הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר לא יעבור הנאשם עבירות נשק מסווג עוון או עבירה של החזקת סכין.
- .4. קנס בסך 5,000 ₪ או 7 ימי מאסר תMOREתו. הקנס ישולם ב-5 תשלוםmons חודשיים, שוויים ורכופים, החל מיום 15.5.22.

רכבו של הנאשם 3 יוחזר לו, או למי מטעמו. יתר המוצגים יוחזרו לבעלייהם, יחולטו או יושמדו על פי שיקול דעת המשטרה.

זכות ערעור בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ז' אדר א' תשפ"ב, 08 פברואר 2022, במעמד הצדדים.